

ger om Fakta, faaledes som de staa i Laubers Klage, tilsløre Klagens sande Beretning eller virkelige Indhold. Men det er noget ganske Andet end at paastaa, at jeg har tillagt den ærede Ordfører den Hensigt at forebringe Andet, end hvad der staar i Klagen; det kunde ikke falde mig ind at ville gjøre det. Jeg hævder fremdeles, at her kun er Tale om at fremstille, hvilket Indhold Klagen har, og da lade Thingets Medlemmer skønne, om de ville have denne Sag nærmere prøvet. Jeg anser denne Sag for meget betydelig, og det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner) har efter min Mening ikke Ret til at betegne en Diskussion som denne som værende uden Betydning. Valgrettens Frihed skal være af Betydning, og den ærede Ordfører er jo egentlig af samme Mening, men han sætter Valgrettens Frihed i noget ganske Andet end jeg. Han mener, at den Mand kun har Ret til at hævde sin Frihed, som kan staa paa sine egne Ben ligeoverfor alle sine Medborgere; men jeg har den Mening, at en Mand's Valgret ikke skal være afhængig af, om han er Arbejder, eller om han er Herremand. Jeg er af den Mening, at den store Myndighed, som vore Embedsmænd have, og den ubstrakte Magt, som endnu ligger i Herremandens Hænder, ikke skal bruges til at forkvæle den offentlige Mening paa en Valgdag. Det er deri, at den ærede Ordfører og jeg ere meget forskjellige, i Henseende til Opfattelsen af de politiske Forhold. Den ærede Ordfører lod det Udtryk „at der ikke alle Steder er upartiske Dommere“ falde paa mit eget Hoved. For det Første vil Evidensen udvise, at jeg ikke har brugt dette Udtryk, men jeg siger iøvrigt, da vi ere komne ind paa denne Sag her, at hele den Historie om, at alle vore Dommere ere upartiske, er efter min Mening ikke Andet end en hul Talemaade, naar der er Spørgsmaal om politiske Sager. Vi se her i Landet mange Dommere, ligeså Præsteret ned til de mindste Byfogeder, gaa i Spidsen for den voldsomste Høirebevægelse, og skulde disse Mænd virkelig blive ansete for at kunne aflægge deres politiske Anskuelser og deres politiske Grundtanke, naar de sidde paa Høretet som Dommere i politiske Sager? Det faar den ærede Ordfører ikke Befolkningen til at tro længere. Den doktrinære Sætning gjaldt som et Evangelium, at en Dommer bør være uaffattelig, men det er nu 30 Aar siden, at dette doktrinære Problem blev opstillet og holdt, som om det var et af Mose's Bud. Jeg tror ikke paa Dommernes Upartiskhed i politiske Sager. Jeg anser ikke vore danske Dommere for at være bedre end enhver anden dansk Mand, det er min Mening og mit Botum i kort Forstand i denne Sag. Jeg staar under Dommerne, men jeg frygter dem ikke, og derfor siger jeg min Mening her ligeud.

En æret Taler her er kommen ind paa at paabe- raabe sig min Stilling som Formand for en Sparekasse. Jeg har slet Intet imod, at denne Sag igjen

bringes frem her, og jeg skal med stor Resignation og Ligefremhed gaa ind paa denne Sags Forhandling. Sagen er fortælig den, at, da den samme ærede Taler og hans Venner og deriblandt alle disse Godsforvaltere, som nu ville beherske Stemmeskriften i Sørs Amts 3die Valgkreds, havde ved den vestjællandske Folkebank's Fallit faaet et „run“ istand mod denne Sparekasse, saa jagde de Allesammen, ja den skulle vi ødelægge, saa ødelægge vi Benstre ogsaa i denne Kreds. En af dem, der gif i Spidsen for dette run og denne Agitation, var den Taler, som nu repræsenterer Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen). Saa tvang han os til at opsigte. Det var ikke os, der sandt paa at opsigte, men det var den ærede Taler, der tvang os til at opsigte Kapitalerne for at dække de Uddrag, som dette run afstedkom, et run, som senere har viist sig at være aldeles ubesøjet, et run, til hvis Gjendrivelse og Afværgelse jeg har stillet alle denne Sparekassens Bøger og Regnskaber til almindeligt Ostersyn. Og nu, da vi bleve mødte til at foretage Opfigelser, saa var der en saadan Ordning med Ostersyn til disse Opfigelser, at jeg ikke har foretaget en eneste Opfigelse efter mit eget Hoved. Alle Opfigelser bleve vedtagne af Sparekassens Tillidsmænd, jeg har end ikke gjort et eneste Forslag i de Møder, som Tillidsmændene holdt. Det veed den ærede Taler saa godt, thi han var selv Sparekassens Tillidsmand. Nu er det imidlertid flere Aar siden, at det skete, og det er formodentlig Noget, han nu har glemmt, men som alligevel har den alleryderste Betydning. Utsaa, naar det ærede Medlem taler om, at der er kommet Opfigelser fra mig, saa er dette ikke Andet, end hvad den ærede Ordfører vilde kalde en ren Fantasisfremstilling. Det er Noget, der aldrig har fundet Sted i Virkeligheden; jeg har kun sat i Bænk, hvad Andre have vedtaget. Dernæst sagde den ærede Taler, at Opfigelserne ramte Høiremand. Ja, det kan godt være, det er meget muligt, men jeg har ikke ramt disse Høiremænd. Det har deres Fæller gjort, som have besluttet Opfigelserne. Fremdeles sagde den ærede Taler ogsaa, at det var en Tvang fra Benstre, at disse Opfigelser ere komne. Nei, det var en Tvang fra Høire; de tvang os til at sige op for at ødelægge os. Men hvad Forbindelse staar dette i med Valgene? Disse Opfigelser fandt jo Sted i 1877, og da stod ingen Valg for Døren. Den ærede Taler vil ikke kunne paavise, at jeg nogen- sinde har forlangt af en Mand, at han enten skulde stemme for eller imod for at faae Laan af Sparekassen eller for at undgaa Opfigelse; det vil den ærede Taler ikke kunne tilveiebringe et eneste Datum for, og derfor stempler jeg hans Udsagn her henvendt til mig som et aldeles upaalideligt Udsagn, der ikke har Stik af Sandhed eller Ret paa sig.